

Škandály McCarricka sú spojené s „novou morálkou“ po II. vatikánskom koncile

Roberto de Mattei

3. decembra 2020 ✝ Cirkev ✝ Cirkevná kríza

Profesor Roberto de Mattei, významný taliansky historik a tradičný katolík, sa vyjadril ku škandálu Theodora McCarricka, ktorý odhaľuje nedávno zverejnená správa o McCarrickovi.

Vo svojom vyjadrení, ktoré napísal pre LifeSiteNews, vysvetľuje súvislosť medzi touto desaťročnou históriou ignorácie varovných signálov Cirkvi o nemorálnom osobnom živote McCarricka a oslabení morálnej integrity Cirkvi od II. vatikánskeho koncilu. Koncil podľa neho prišiel s „novou morálkou“ a stratou odhodlania Cirkvi odsudzovať zlo a bojovať proti hriechu. Poznamenal, že správa o McCarrickovi odhaľuje skutočnosť, že všetci traja poslední pápeži zapojení do tohto prípadu – Ján Pavol II., Benedikt XVI., ako aj František – mali tak či onak príliš zhovievavý prístup k bývalému kardinálovi.

Ján Pavol II. si bol vedomý, že americký kardinál opakovane ako biskup spával s kňazmi a seminaristami v jednej posteli; Benedikt XVI. dostal verejné varovania amerických novinárov, ako sú Richard Sipe a Matt Abbot, o tom, že McCarrick má homosexuálne vzťahy s kňazmi; a František bol informovaný niekoľkými svojimi spolupracovníkmi o McCarrickovej histórii, napriek tomu sa rozhodol s ním spolupracovať na viacerých frontoch.

Pretože väčšina McCarrickových škandálov sa rozvinula za pontifikátu pápežov s konzervatívnejšou povestou, LifeSiteNews sa obrátilo na profesora de Matteiho a požiadalo ho, o vyjadrenie k tomuto fenoménu, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že konzervatívni kardináli, ako napríklad zosnulý kardinál Joachim Meisner, sa teraz v Nemecku dostávajú do hľadáča kritiky za nesprávne zaobchádzanie s hroznými prípadmi sexuálneho zneužívania. Napríklad, o Meisnerovi sa píše v uniknutej správe, ktorú vypracovala právnická firma najatá Kolínskou arcidiecézou, že po celé desaťročia udržiaval v dobrej pozícii kňaza A., ktorý bol už v roku 1972 uväznený pre viacnásobné týranie detí. Tento kňaz nikdy za opakované sexuálne zneužívanie nečelil kánonickým sankciám či trestom, a to ani v neskorších rokoch – napríklad po tom, čo bol v roku 1988, keď sa kardinál Meisner stal kolínskym arcibiskupom, znova odsúdený za sexuálne zneužívanie.

S cieľom vysvetliť aj nedostatočnú rozhodnosť v boji proti sexuálnemu zneužívaniu klerikmi u konzervatívnych pápežov a prelátov, profesor de Mattei poukazuje vo svojom vyhlásení (viď nižšie) aj na II. vatikánsky koncil. Podľa neho z koncilu „vzišla“ „nová morálka“, ktorá objímala svet a menila pohľad Cirkvi na sexualitu. Konštitúcia *Gaudium et spes* prevrátila ciele manželstva a tradičnému primárnemu cieľu manželstva, ktorým bolo vždy plodenie a výchova detí, dala menší význam, ako aspektu manželskej lásky a podpory. Prevráteným cieľom manželstva sa otvorila cesta k láske nezávislej od plodenia – čím sa nepriamo otvorila cesta k homosexuálnej „láske“.

De Mattei tu hovorí o „*skreslenej predstave o láske*“. Na potvrdenie tejto tézy môžeme poukázať na to, že najmä nemecké progresívne krídlo Cirkvi opakovane zdôrazňuje, že manželský akt spojivý, nemusí byť spojený s aktom plodivým. Napríklad profesor Stephan Goertz, morálny teológ a autor kníh o homosexualite v roku 2015 navrhol, aby plodenie bolo spájané so sexualitou v časoch Starého zákona, pretože vtedajší Židia bojovali o prežitie. Potom pokračoval, že „*to zjavne už nie je našou situáciou, a že od (II. vatikánskeho) koncilu to už tiež nie je naše morálne učenie o sexualite*.“ Rovnako profesor Eberhard Schockenhoff, hlavný architekt nemeckej synodálnej cesty zameranej na spochybnenie učenia Cirkvi o sexuálnej morálke, svätení mužov a hierarchii Cirkvi, v minulom roku navrhol, aby boli sexualita a žiadostivosť považované za pozitívne vlastnosti, ktoré pomáhajú ľuďom „*zabezpečiť si svoju identitu*“, a teda boli prijímané za „*cieľ sám o sebe*“ bez ohľadu na plodenie. Profesor de Mattei vysvetľuje tento jav takto: „*Sexualita bola definovaná ako podstatná hodnota pre osobné dozrievanie jednotlivca. Koncilová konštitúcia **Gaudium et spes**, ktorá upustila od tradičnej náuky o plodení detí ako o primárnom ciele manželstva, sa považovala za manifest tohto nového vzťahu so svetom*.“ Ako je zrejmé, toto vyhlásenie sa netýka iba vyššie spomenutých progresívcov, lež aj všetkých prelátov v Cirkvi, ktorí prijali a privítali II. vatikánsky koncil. Profesor de Mattei tu však zdôrazňuje, že nie každý duchovný prijal extrémny novej morálky.

„*Určite nie každý v Cirkvi doviedol tento diskurz k jeho logickým dôsledkom*“, píše, „*no bohužiaľ Ján Pavol II. so svojou „teológiou tela“ navrhol falošnú alternatívu k novej morálke*.“ Pokiaľ ide o pápeža Benedikta XVI., taliansky historik uvádza, že „*hoci sa rázne staval proti pedofílii, nikdy sa neodvážil odsúdiť nekontrolovateľnú homosexualitu v Cirkvi a uplatnil politiku mlčania, ktorá sa stala napomáhaním hriechu*“. Vidno to nielen na prípade McCarricka – kde Benedikt XVI. výslovne rozhodol proti začatiu kánonického vyšetrovania obvinení, ktoré by prinieslo svetlo a spravodlivosť v tejto veci, ale aj v prípade bývalého vysoko postaveného nemeckého diplomata monsignora K. V prípade monsignora K. Benedikt XVI. rozhodol iba o tom, aby sa odsťahoval z Vatikánu a po ďalších pretrvávajúcich správach o aktívnej a agresívnej homosexualite ho nechal prepustiť z diplomatických služieb a poslať späť do svojej domovskej diecézy. Namiesto tohto, aby bol vyšetrovaný z obvinení o svojich priestupkoch.

Aj keď to priamo nesúvisí s problémom homosexuality, tretím príkladom „*politiky mlčania*“ pápeža Benedikta, ktorá sa ukazuje ako „*podporovanie hriechu*“, je prípad integrovanej komunity (*Integrierte Gemeinde*), katolíckej komunity, ktorá získala v roku 1978, za určitých podmienok, svoj kánonický status od vtedajšieho kardinála Josepha Ratzingera. Nestanovil však spôsoby, ako zabezpečiť, aby tieto podmienky – napríklad, aby sa nemenili rubriky svätej omše, a aby vnímali, že sú členmi Katolíckej cirkvi a nemysleli si, že sú niečím exkluzívnym – boli splnené a implementované. A ako ukazujú viaceré správy, nebral vážne ani varovné správy, ktoré dostal z rôznych zdrojov. Ako ukazuje nedávno zverejnená správa arcidiecézy Mníchov-Freising, táto skupina nikdy nenapravila svoje spôsoby, mala charakter sekty – zasahovala do osobných životov svojich členov, pričom niektorým z nich hovorila, či majú alebo nemajú mať deti, či to, že veľkú časť osobného majetku treba odovzdať komunite. Za viac ako 40 rokov existencie tejto skupiny došlo k veľkému zneužívaniu, ktoré viedlo k odcudzeniu rodičov a detí a k rozpadu manželstiev. Zatiaľ čo sa pápež Benedikt iba pred niekoľkými týždňami dištancoval od tejto skupiny, dvaja členovia tejto sekty (profesor Weimer a Buckenmaier) sú v správnej rade Nadácie Josepha Ratzingera, ktorá bola založená v roku 2007 s

jeho súhlasom.

Vráťme sa k zásadným poznámkam profesora de Matteiho. Svoju kritiku Benediktovej slabosti v boji proti morálnej korupcii v Cirkvi rozširuje na niektorých jeho konzervatívnych spolupracovníkov a prelátov. „*Rovnako ako pápež Benedikt,*“ dodáva, *„táto slabosť pri riešení a konfrontácii s homosexuálnymi problémami v Cirkvi zasiahla aj mnohých ďalších konzervatívnych prelátov. Ignorovať tieto zodpovednosti by bolo pokrytectvom.“* „Na záver“, vysvetľuje taliansky historik, „II. vatikánsky koncil oslabil odpor Cirkvi k zlu a jej ochotu bojovať proti hriechu.“ Poukazuje tu na úvodné vystúpenie pápeža Jána XXIII. na koncile 11. októbra 1962. Ján XXIII. „*rozlišoval medzi pravdami viery a morálky a spôsobom ich ohlasovania...*“ „Od tohto okamihu“, pokračuje de Mattei, „*sa najvyššie authority Cirkvi vzdali výslovného odsúdenia zla a obmedzili sa na vyjadrenia o dobre, ktoré sú často nejasné. Odvtedy neboli definované žiadne pravdy a neboli odsúdené žiadne chyby. Zlo bolo často zakrývané alebo ignorované.*“ To znamená, že koncil priniesol nielen otvorenie sa „*novej morálke*“, ktorá otvorila cestu k prijatiu homosexuality, ale tiež oslabil odhodlanie Cirkvi v boji proti zlu. V tomto zmysle je nová encyklika pápeža Františka *Fratelli tutti* pre profesora de Matteiho pokračovaním straty tohto „*nadprirodzeného*“ pohľadu na svet, ktorý udržuje v našej pamäti konečné štádiá našej ľudskej existencie, nebo či peklo.

Celé vyjadrenie prof. De Matteiho

Prípád McCarrick je konečným a senzačným vyjadrením obrovského problému, ktorý má pôvod v „*novej morálke*“, ktorá sa objavila po II. vatikánskom koncile. Podľa tohto nového psychologického a morálneho prístupu, by mali katolíci zmeniť svoj vzťah k svetu a objaviť jeho pozitívny charakter. Sexualita bola definovaná ako základná hodnota pre osobné dozrievanie jednotlivca. Koncilová konštitúcia *Gaudium et spes*, ktorá upustila od tradičnej náuky o plodení detí ako o primárnom celi manželstva, sa považovala za manifest tohto nového vzťahu so svetom.

Prešli sme od lásky k blížnemu, založenej na láske k Bohu a disciplíne sexuálnych pudov, k dialógu s druhým, v ktorom bolo uspokojenie inštinktov ospravedlnené v mene skreslenej predstavy o láske. Určite nie všetci v Cirkvi previedli tento diskurz do logických dôsledkov, ale bohužiaľ Ján Pavol II. so svojou „*teológiou tela*“ navrhol falošnú alternatívu k novej morálke; Benedikt XVI., ktorý sa rázne staval proti pedofílii, sa nikdy neodvážil odsúdiť nekontrolovateľnú homosexualitu v Cirkvi, uplatnil politiku mlčania, ktorá sa stala napomáhaním hriechu.

Rovnako, ako pápež Benedikt, bolo touto slabosťou pri riešení a konfrontácii s homosexuálnymi problémami v Cirkvi postihnutých aj mnoho ďalších konzervatívnych prelátov. Ignorovanie týchto zodpovedností by bolo pokrytectvom. Ak má kultúra priateľská k homosexuálom svoj implicitný predpoklad v novej morálke zavedenej pastorálnou konštitúciou *Gaudium et spes*, ktorá je posledným dokumentom II. vatikánskeho koncilu, zlyhanie pri odsúdení homosexuality má svoje predpoklady v diskurze 11. októbra 1962, kedy Ján XXIII. otvoril Koncil, ktorý ustanovuje rozdiel medzi pravdami viery a morálky a „*spôsobom, akým sa ohlasujú*“.

Od tohto okamihu sa najvyššie authority Cirkvi vzdali výslovného odsúdenia zla a obmedzili sa na vyjadrenia o dobre, ktoré sú často nejasné. Odvtedy neboli definované žiadne pravdy a neboli odsúdené žiadne chyby. Zlo bolo často zakrývané alebo ignorované. Keď však nie je dobro jasne definované a zlo nie je pevne

odsúdené, nemá už zmysel hovoriť o nebi alebo o pekle, ktoré sú odmenou alebo trestom, a ktoré čakajú na tých, čo zomrú buď v stave milosti alebo v hriechu. Nakoniec už nemá zmysel hovoriť ani o večnosti. Horizontálny a sociologický svetonázor nahrádza vertikálny a nadprirodzený. To vedie k „*Fratelli tutti*.“

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe ***Druhý vatikánsky koncil*** s podnadpisom ***Doposiaľ nenapísané dejiny*** ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes. Zájemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na odkaze: <https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/skandaly-mccarricka-su-spojene-s-novou-moralkou-vyvierajucou-z-ii-vatikanskeho-koncilu/>